

*Ernest
Puyol*

LA BALALI

La cançó que vull cantà,
és un cant de la meua ànima,
és un cant de mon trist cor
que regala sang i llàgrimes;
all vosaltres que m'heu,
compadiu-me i consolau-me.

*Molt petita n'era
quan jo la conegui.
Ros capdell d'or fi,
semblava una floreta
d'olor de romani:
Ai la Balali!*

*Mon cor somniós hi veia
son goig i son sofrir.
Ai la Balali, quina donzella,
ai la Balali, si fos per mi.*

*Ai la Balali, quina donzella,
ai la Balali, que no és per mi!
quin dolor i quin sofrir!*

*Sol i trist com l'alt xiprer,
tot plorant ne resto ara
planys i plors que fan condol
ressonant per la muntanya,
com ressona a sol ponent
lo trist so de la campana.*

*Que no cantil el rossinyol,
que s'apaguin les estrelles,
després que es consumí el món
com en la llar les estelles,
que l'absolta la tindrà
amb ma trista cantarella.*

Molt petita n'era, etc., etc.

LLUIS MILLET

LA DAMA D'ARAGÓ

(POPULAR)

A Aragó n'hi ha una dama
que és bonica com un sol,
té la cabellera rossa,
li arriba fins als talons.

*Ai, amorosa Anna Marial
Robadora de l'amor!
Ai, amorós!*

Sa mare els hi pentinava
amb una pinteta d'or,
sa germana els hi entrena
els cabells de dos en dos.
Son germà se la mirava

amb un ull tot amorós,
se la mira i se l'emporta
a la fira d'Aragó.
Mentre estaven a la fira
toquen a missa major,
— Germà, germà, anem a missa,
anem a missa major. —
De qui és aquella dama
que llença tanta esplendor?
N'és filla del Rei de França,
germana del d'Aragó!
I si acàs no ho volem creure,
mireu-li el sabató:
veureu les tres flors de lliri
i les armes d'Aragó.

DIJOURS, DIA 12 D'AGOST :: SEGON CONCERT

Recital de cançons

Frederic Longàs, pianista

Mercè Plantada, cantatriu

9986 — ARTS GRÁFIQUES S. A., SUCCESSORS D'HENRICH I C.^a

COLÒNIA ESTIUENCA DE VALLVIDRERA

Recital de cançons

per

Emili VENDRELL

TENOR

Pere VALLRIBERA

PIANISTA

Pavelló del "Restaurant Montserrat"

Dijous, 22 de juliol de 1926

a les deu de la vetlla

*Let's move!
L. Emigron*

*Di tu francès
Ellis*

PROGRAMA

I

ALBADA	PÉREZ-MOYA
EL QUÈ ET DIRIA	MORERA
FLOR TARDANA	LÓNGAS
MINUET	MESTRES
CANÇÓ DE TABERNA	»

II

VINYES VERDES VORA EL MAR	} TOLDRA
EL GESSAMÍ I LA ROSA	
CANÇÓ DE L'AMOR QUE PASSA	
CANÇÓ DE COMIAT	
ROMANÇ DE SANTA LLÚCIA	
CANÇÓ DE GRUMET	

III

NO ET SÀPIGA GREU	} PUJOL
ELS ESCLOPS	
LA GINESTA	
SOSPIRS	MILLET
LA BALALÍ	»
LA DAMA D'ARAGÓ	NICOLAU

ELS ESCLOPS

Patrip, patrap, sobre la roca;
patxip, patxap, al mig del fang!
En l'herba humida,
en la mullena
es va enfonzant
ma petja plena.
Digui qui el vegi,
senyal marcat:
mireu el rastre
d'un home honrat.
Calents esclops
amb jaç de palla,
sobrer, balder,

que el peu hi balla
com vora el foc
fa la quitxallal
Germans bessons, feu-me humil;
senzill calçat, em fas tranquil;
portes consol
asserenant-me;
porteu virtut
boi aplanant-me.
Canteu, canteu, rústecs esclops:
esquellegeu mes passes franques:
que m'acompanyi vostra cançó
de fusta seca sens temptació.

J. PIJOAN

LA GINESTA

La ginesta altra vegadal
La ginesta amb tanta olor!
Es la meua enamorada
que ve al temps de la calor.
Per a fer-li una abraçada
he pujat dalt del serrat:
de la primera besada
m'ha deixat tot perfumat.
Feia un vent que enarborava,
feia un sol molt resplendent:
la ginesta es regirava
furiola al sol rient.
Jo la prenc per la cintura:

la estisora va en renou
desflorant tanta hermosura,
fins que el cor me'n ha dit prou.
Amb un vímet que creixia,
innocent, a vora seu,
he lligat la dolça almla
ben estreta en un pom breu.
Quan l'he tinguda lligada
m'he girat de cara al mar...
M'he girat al mar de cara.
que brillava com cristall;
he aixecat el pom enlaire
i he arrencat a corre avall.

JOAN MARAGALL

SOSPIRS

Rosada divinal Quan et copsaré?
Oh, vinal
Oh, vina al cor, vinal
lliri i clavellina,
rosa sens espina
del millor rosell
Celestial aurora,
quan t'obriré?
El meu cor t'enyora,
tòrtora que plora,
cridant a tothora
l'Aimador si ve!
Ail en vostra cara
quan m'hi miraré?
Formosura rara,
front d'albada clara,
si no us veig encara,
d'amor moriré.

J. VERDAQUER, PVRE.

ROMANÇ DE SANTA LLÚCIA

Perquè avui és santa Llúcia,
dia de l'any gloriós,
pels volts de la Plaça Nova
ronrava amb la meua amor.

— Anem tots dos a la fira,
amiga, anem-hi dejorn,
que una mica de muntanya
alegri nostra tristor.
Comprarem grapats de molsa
i una enramada d'arbós,
i una blanca molinera,

i una ovella i un pastor.
Ho posarem a migdia
dins del nostre menjador,
i abans de seure a la taula
ens ho mirarem tots dos:
que una mica de muntanya
ens faci el menjar més dolç! —

Perquè avui és santa Llúcia,
dia de l'any gloriós,
tals paraules m'acudien
quan he vist la meua amor.

JOSEP M.^a DE SEGARRA.

CANÇÓ DE GRUMET

Adéu, turons de Marsella,
ja s'en van el mariners.
Tot just hem issat la vela,
es gira un oratge fresc.
Aquell pinar de la costa
deu ser ple de cants d'ocell;
si no sentim l'ocellada,
ens duu romani l'oreig.
Quin goig, de bon dematí,
seguir la darrera estrella:
«no hi ha lliri sense flor
ni barco sense bandera.»

Infla't, vela; llisca, velal
Guaita l'or clar de la platja
i a dalt de tot el cel clar.
Timoner, potser sospires?
l'enyorança t'ha punxat?
El gallaret llengoteja

I enjoia tota la nau.
Quin goig, cremant sobre els pals
el gallaret de la festa:
«no hi ha lliri sense flor
ni barco sense bandera.»

Adéu, turons de Marsella
adéu, la noia i el pil
No ens espanten les ventades
ni la boira de la nit.
Si el vent xiula entre les cordes,
demà el mar serà ben llis.
A cada port ens espera,
amorós, un llavi fi.
Quin goig, tornant de la mar,
el petó d'una donzella:
«no hi ha lliri sense flor
ni barco sense bandera.»

TOMAS GARCÉS

NO ET SÀPIGA GREU

No et sàpiga greu
d'ésser petiteta,
també ho són les flors
i ho són les estrelles
i ho és aquell déu
que l'amor governa.

D'un res de llavor

se'n forma una arbreda,
d'un sol espurnic
se'n fa una foguera,
d'un trist gra d'encens
se'n ompla una església.

No et sàpiga greu
d'ésser petiteta.

F. MATHEU

ALBADA

Obren sos calzes les flors més belles,
per tot esclaten tendres poncelles;

ja tot reviu,
ja ve l'estiu,
i l'au novella,
amb sa parella,
cerca son niu
vora del riu.

Els camps tapissa el verd fullatge
i els ocells canten dins el brancatge;

ja tot reviu,
ja ve l'estiu,
i l'au novella,
amb sa parella,
cerca son niu
vora del riu.

Oh, ma estimada, capoll de rosa,
la més galana, la més xamasa,
si tot reviu
quan ve l'estiu,
ma nina bella,
dolça poncella,
puix tot somriu,
cerquem el niu.

ARTUR GALLARD

EL QUÈ ET DIRIA

Si jo fos cançonaire,
treuria una cançó;
com que no hi entenc gaire,
no vull pas fer-la, no.
Una cançó faria
que sols de tu parlés.
Jo sol la cantaria,
jo sol i ningú més.
Diria que ets la nena
més maca d'aquest pla,
que té més or ta trenca
que el blat quan ve el segà.
Que quan tos llavis s'obren
talment ne raja mel;

que quan tos ulls s'entreobren,
com si s'obris el cel:
Que en caminant lleugera
per sobre dels sembrats
com l'aura matinerà
tu els deixes revifats.
Que els ocellets al veure't
refilen de valent...;
que un dia jo vaig creure't
i tot s'ho ha endut el vent.
Si jo fos cançonaire
treuria una cançó.
La d'una espigolaira
i un infeliç pastor.

EMILI GUANYABENS

FLOR TARDANA

Camí de la vellesa,
la Tana i el Galan,
refent la juvenesa
floreixen un infant.
Tant que ells el desitjaven
al bo de llur vigor!
quan ja no ho esperaven,
rebrotà llur amor.
Xamasa flor tardana
de flaire refrescant,
la joia de la Tana,
la perla del Galan.

Llurs cors, vencent les cendres,
flamegen amb nou brill
davant la vida tendra
de llur estimat fill.
La mare amb amoretes
el gronxa en el bressol,
i, fent-li ball-manetes,
el pare sempre es dol.
Per què plores, bon pare,
si riu el nostre infant?
Sols ploro, bona mare,
perquè no'l veuré gran!

IGNASI IGLESIAS

MINUET

Oh marquesa! si és cert com diuen,
que balceu com un serafi,
jo us suplico que em feu la gràcia
de ballar un minuet amb mi.
No sentiú? Ara el preludien
la viola i el violí;

el saló s'ompla de parelles...
molt millor s'estarà al jardí.
Allà l'aire ens durà fragàncies
de les roses a mig obrí;
sota els arbres, al clar de lluna,
deu ballar-s'hi millor que aquí.

APEL·LES MESTRES

CANÇÓ DE TAVERNA

A la taverna d'en Mallol
s'hi riu i plagueja;
a la taverna d'en Mallol
molts hi entren amb lluna i en surten amb sol.

A la taverna d'en Mallol
s'hi beu i s'hi juga;
a la taverna d'en Mallol
dels diners que hi entren no se'n torna un sol.

A la taverna d'en Mallol
s'hi canta i s'hi balla;
a la taverna d'en Mallol
tal hi entra donzella i en surt com Déu vol.

A la taverna d'en Mallol
hi ha hagut punyalades;
a la taverna d'en Mallol
diuen que eren quatre contra un home sol.

A la taverna d'en Mallol
no tot són rialles;
a la taverna d'en Mallol
han tancat les portes en senyal de dol.

APEL·LES MESTRES

VINYES VERDES VORA EL MAR

Vinyes verdes vora el mar,
ara que el vent no remuga,
us feu més verdes i encar
teniu la fulla poruga
vinyes verdes vora el mar.

Vinyes verdes, dolç repòs
vora la vela que passa;
cap al mar blinqueu el cos
sense decantar-vos massa,
vinyes verdes, dolç repòs.

Vinyes que dieu adéu
al llagut i a la gavina,
i al fi serrallet de neu

que ara neix i que ara fina.
Vinyes que dieu adéu!

Vinyes verdes del meu cor.
Dins el cep s'adorm la tarda,
raïm negre, pàmpol d'or,
aigua, penyal, i basarda.
Vinyes verdes del meu cor.

Vinyes verdes vora el mar.
Verdes a punta de dia,
verd suau de cap al tard.
Feu-nos sempre companyia,
vinyes verdes vora el mar!

J. M. SEGARRA

EL GESSAMÍ I LA ROSA

Colliu la rosa de dia
i de nit el gessamí;
el gessamí en una tanca,
la rosa al mig del jardí.
Lleument, dolçament gronxada,
la rosa mor en un si;

el gessamí, quan l'amada
s'ajeu, pàl·lida, a dormí,
el té viu, sense saber-ho,
dins el seu cabell diví.
La rosa fa enamorar-se,
i el gessamí defallí.

J. CARNER

CANÇÓ DE L'AMOR QUE PASSA

A l'ombra d'un taronger
tres minyonetes cantaven.
L'una té la treua d'or,
l'altra és bruna i solejada,
la més xica duu la llum
dels estels a la mirada.
Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.

La primavera ha arribat
i el cel és color de plata.
Els crits dels ocells són curts
i espessos com la pinassa.
La veu de les noies és
ondulant com una flama.

Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.

Si un sospir sembla l'oreig
el cant fa remor d'onada,
i l'aire és més fresc i fi
que l'arena de la platja.
Rera el taronger hi ha el mar
i el cant fa remor d'onada.
Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.

Les donzelles van cantant
amb una veu prima i clara.

La riera s'ha aturat
per escoltar la tonada.
Les noies criden l'amor
mentre la tarda s'escapa.
Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.

La treua, el llavi, l'esguard,
s'encenen sota les branques.
Primavera va dictant
la música i les paraules:
a l'ombra d'un taronger
tres minyonetes cantaven...
Amor, no pasis de llarg,
amor,
posa un bes a cada galta.

TOMÀS GARCÉS.

CANÇÓ DE COMIAT

«Adéu, galant terra, adéu!»
Adéu-siau, vinya verda,
flor seca del caminal,
lledoner de bona ombreta.
Ja no m'assec al pedris
ni em bressa la riera.
Adéu, galant terra, adéu.

Les lloses d'aquell bancal
són ombrejades i fresques.
Els lledoners de la font
han tret una fulla tendra,
i els ceps faran bon raïm
quan els oregi el setembre.
Adéu, galant terra, adéu.

Els ceps faran bon raïm
i llum viva les estrelles
Vindran les nits de l'estiu,
la mar quieta i estesa

llambrant sota el cop dels remes,
tallada per la carena.
Adéu, galant terra, adéu.

Vindran les nits de l'estiu,
la tardò i la primavera,
les boires que baixa el cim;
el crit de les orenetes.
I sempre el respir del mar
i el batec de les estrelles.
Adéu, galant terra, adéu.

Adéu, muntanya, pedris,
paret blanca de l'església,
aigua clara de la font,
plata de les oliveres,
olor mullada dels horts,
estrella, riera, vela.
Adéu, galant terra, adéu!

T. GARCÉS